

عنوان مقاله:

هندسه، تناسبات و پیمون در معماری ایرانی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

الهام رحیمی - فارغ التحصیل کارشناسی ارشد رشته معماری مرمت، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه آزاد تهران مرکز

خلاصه مقاله:

در شکل های مختلف موجود در طبیعت نسبت های معینی را می توان مشاهده کرد. معماری که با هندسه پیوندی نزدیک دارد، خالق مکان هایی در طول هزاره ها بوده است. معماری ایرانی همیشه بر زیبایی تأکید داشته است و ایرانیان سعی کرده اند در ابعاد ساختمان ها، تناسب هایی را به کار گیرند که بازتاب رابطه های کیهانی و نسبت زرین باشند. در ساخت بناها علاوه بر منطق و متناسب بودن تمام ابعاد و اندازه ها با پیمون انتخابی، بر استفاده از پیمون چه در کل بنا، چه در عناصر جزئی و حتی عناصر تزیینی به دقت تأکید می شد، حتی مصالح بکاررفته در بنا نیز همواره تابع پیمون بودند. همین امر باعث شد در کلیه نقاط ایران بناهایی با ارزش، صحیح و زیبا خلق شوند و در طول سالیان دراز از معماری ایرانی با شکوه و عظمت یاد شود. تأملی در دانش معماری و روش های بکار رفته در گذشته، پرسش های بسیاری را درباره کاربرد هندسه و ریاضیات، تناسبات، چگونگی اجرای طرح و نقشه و مراحل اجرایی و بالاخره قیود و محدودیت های معمار، با در نظر گرفتن مصالح و نوع ساختمان، مطرح می کند. این مقاله می کوشد نحوه پیوند هندسه، تناسبات و پیمون را در یک بنای معماری، هم در تمامیت آن (ارتفاع، طول و عرض) و هم در اجزاء اندامهایی ساختمان ارائه دهد

کلمات کلیدی:

هندسه، پیمون، معماری ایرانی، تناسبات، نسبت زرین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/273329>

